

למרות התיקנות שתלו בה, לא זכתה נבחרת הנוער של ישראל בגביע. למרות ההצלחות המרשימות במישחקים הראשון והרביעי, מול נבחרות שוודיה ורומניה, כשלה הנבחרת בסיכום הכללי.

מדוע לא הוחלף השוער שאיכוב, בוני גינזבורג, במהלך טורניר החורף הבינלאומי של נבחרות הנוער בכדורגל? מדוע לא הוצב השוער השני, אבי רן, בין הדיקטורים לנסות את מזלו? תשובתם של מביני-דבר: יש לדעת היכן להיוולד.

בני גינזבורג נולד בקבוצה הנכונה. הוא התחיל לשחק כדורגל כנער באגודת מכבי תל-אביב, האגודה היוקרתית בליגה, "מה פיתאום?" אמר מופתע המאמן משה קארי, "בני גינזבורג הוא מצויין, הוא יהיה בעתיד שוער נבחרת הבוגרים."

גם כשפגש גינזבורג שוערים שניתן היה למנוע אותם ונותר המום וחסרתגובה מול חלוצי היריב, גם כשהתברר שרק תושיתו של בלם זה או אחר של הנבחרת הצילה את השער הישראלי — גם אז נשאר המאמן איתן בדעתו ולא החליף את השוער. מאירי המשיך לטעון שהנער הצעיר הוא מנהיג במיגרש ומתפקד בהצלחה כקפטן הקבוצה.

אך מי שראה את הקפטן המאוכזב, שר התקשה להתגבר על מפח-הנפש שלו בכל פעם שלא הצליח להגשים את הציפיות שתלו בו כשוער, ראה גם שהמנהיג היחיד במיגרש היה המאמן המבוגר, שמר על קור-רוח, הרגיע את הנערים הנרגשים ואירגן אותם בכל פעם מחדש.

פגישה בבבלומפילד. השוער שנתר על הספסל, אבי רן, לא נולד במכבי תל-אביב. קבוצתו, מכבי חיפה, מרוחקת לא רק מהמרכז הגיאוגרפי התל-אביבי, אלא גם מראש טבלת הליגה. שסקני האגודה החיפאית אינם מקורבים לצלחת ההתאחדות לכדורגל וקשה להם לקדם את שחקיניהם במישור האישי.

שוער גינזבורג צריך לדעת —

שוער רן היכן להיוולד —

אך גם ריצות המאראתון, שספורטאים כה רבים לא מצליחים לסיים אותן, לא סיפקו אותה. היא עברה לריצות של 50 מייל (כ-83 קילומטרים) ואחרי-כך לריצות של 100 קילומטרים!

מאמן מקומי תחת ג'ק מנסל, העומד לפרוש. החווה של בנו, משה שווייצר, חלוץ מכבי תל-אביב, יסתיים גם הוא בסוף הר עונה הנוכחית, והוא יהיה שחקן חופשי. אך כנראה ששווייצר-הבן יבקש להישאר

גם אבי רן וגם בוני גינזבורג משמשים באגודותיהם בשוערים מס' 1 בקבוצות הדיקטורים, למרות גילם הצעיר. שניהם הגיעו למעמד זה לא בגלל כישורים קודמים אלא מחוסר ברירה — פגיעות של השוערים הקבועים, שתי הקבוצות ניסו, אמנם, למי צוא שוערים בעלי-נסיון, אך נזכחו לדעת שאין למצוא כאלה.

באחד מימי השבת, לפני כחודשיים, עלו שני השוערים למיגרש. שניהם עמדו בשער, משני צידי המיתרס באותו המישחק עצמו — מישחקן של מכבי תל-אביב מול מכבי חיפה במיגרש בלומפילד.

לפני המישחק דיברו הכל על בני גינזבורג, אלא שבמהלך המישחק היה זה דווקא אבי רן שהרשים את הצופים ואף האפיל על כוכב מפורסם — אבי כהן. באגודה החיפאית סברו שהצלחתו של אבי רן היא חד-פעמית, אך מאז המישחק בבלומפילד, הוא הוכיח את עצמו בכל המישחקים האחרים. היום כבר מכנים אותו אוהדי הקבוצה בשם "פלדל" — ביטוי חד-משמעי לאמונתם כי השער שבין קורוניתו הוא עומד אינו חזיר לכדורים. בוני גינזבורג הצליח מאז אותה הפגישה בבבלומפילד פחות. באגודתו, מכבי תל-אביב, הוא נחשב לנקודת-התורפה של הקבוצה. המאמן, יעקב גרונדמן, נאלץ לסמוך על כישורו של כוכבי הקבוצה ולקוות בכל מישחק כי יבקיעו מיספר שוערים גדול יותר מה שיספוג גינזבורג.

סופרסטארים שנסכחו. גם גינזבורג וגם רן הם עדיין בראשית דרכם. אין בהישגיהם או בכישלונותיהם בחודשיים האחרונים כדי ללמד כיצד תתפתח קאריירה שלהם בעתיד. מי שהצליח יכול גם למעור, מי שמעד עזר להפתיע. אולם לנבואתו של מאמן נבחרת הנוער, משה מאירי, הטוען שגינזבורג הוא שוער העתיד של ישראל, אין על מה שתסמוך. בדיקה של רשימת שוערי נבחרת הנוער ב-20 השנים האחרונות מוכיחה שכולם נשכחו ונעלמו מכרהדשא. הצלחה במדי נבחרת הנוער אינה עדיין ערוכה לצמיחתם של סופרסטארים.

מישפחת שווייצר לאן?

דויד שווייצר, מאמן קבוצת הכדורגל של הפועל תל-אביב, יסיים בקיץ את חייו חווה שלו עם האגודה. בתום שלוש שנים של אימון, שמועות עקשניות אומרות שהוא יאמן בשנה הבאה את קבוצת הפועל רמת-גן, שתעפיל בסוף העונה לליגה הלאומית. שווייצר אימן את הפועל רמת-גן ב-1974 והביא את הקבוצה לזכות באליפות. מאז הוא נשאר מקורב לנהלילי הקבוצה, שאף נועצו בו מאחרי הקלעים בעת שרכשו שחקנים חדשים.

שווייצר מאמין עדיין שהוא יזכה גם במינוי כמאמן הנבחרת הלאומית, אם תיפול בהתאחדות הכדורגל החלטה לבחור ב-

כדורמים: הכל נשאר במישפחה

עוד לא קרה כדבר הזה בספורט הישראלי — כל שחקני נבחרת ישראל בכדורמים סירבו לקבל את המאמן שמינתה ועדת הכדורמים בהתאחדות לספורט. המאבק מתנהל, אמנם, הרחק מעיני-הציבור, משום שענף הכדורמים אינו מושך תשומת-ליבם של אוהדי-הספורט. אלא ששחקני הנבחרת צברו די נסיון כדי להיחשב בעלי-סיכויים לגבור, באפריל הקרוב, על נבחרות סין, יפן, הודו וכוויית — המשתתפות במישחקים בבית האסיאתי — ולהעפיל למישחקי-הגמר באליפות-העולם, שיערכו באוגוסט באקוואדור.

ביום השלישי אמורה להיערך ישיבה, שבה ישתתפו כל השחקנים, המאמן ונציגים מוועדת הכדורמים, ושבה יוכרע סופית אם המאמן יתפטר או השחקנים ייטו מעמדתם. אפשרות נוספת — אם אף אחד מהצדדים לא יוותר על עמדתו, ייתכן שתוקם נבחרת חדשה, שתורכב משחקנים צעירים וחסרי-נסיון שיקבלו כל מאמן שוועדת הכדורמים תיעד לתפקיד.

המאמן השנוי במחלוקת הוא עודד רונופלד. שחקני הכדורמים אינם מוצאים פסול ביכולתו המיקצועית. הם התקוממו נגד החלטת ועדת הכדורמים משום שבעונה הקודמת — כשרונופלד אימן את הנבחרת — התגלעו בינו ובינם חילוקי-דעות שנבעו מיהססם בין-אישיים קשים.

השחקנים הציעו לוועדת הכדורמים למנות תחתיו מאמן זר, הולנדי למשל, שיכין את הנבחרת למישחקים לקראת אליפות-העולם, אם לא תסכים לכך הוועדה, הציעו, אפשר לפנות לברוך קרן, גם הוא שחקן-לשעבר ומאמן-לשעבר, אך הוועדה דחתה את שמו של קרן כמועמד לתפקיד, בטענה שהוא חסרי-נסיון, הפרשה גורמת אי-נחת לכל המעורבים בה, משום שגם עודד רונופלד וגם ברוך קרן הם תושבי קריית-טיבעון, שיחקו בעבר בקבוצת הכדורמים המקומית וגם אימנו אותה. אך לא רק הם תושבי טיבעון: תישעה מחוץ ל-12 שחקני הנבחרת צמחו באותה קבוצה.

שני שחקנים בולטים נבחרת, האחים סמי ורוני קרן, חוששים שתמיכתם במועמדותו של ברוך קרן — האח השלישי — לתפקיד המאמן, תתפרש כנובעת מאינטרסים מישפחתיים. לכן הם שומרים על פרופיל נמוך במאבק, והניחו לחבריהם-שכניהם האחרים לדבר בשם הנבחרת.

השחקנים ביקשו שהסיפור לא יפורסם. מדוע? "צריך להשאיר את המאבק רק בתוך המישפחה." מי זו המישפחה? "המאמנים, השחקנים וועדת הכדורמים." שגם בה יש נציגות לקרייה.

באגודת מכבי תל-אביב ולא ירצה לעבור לשחק בקבוצה של שווייצר-האב.

אתלטיקה

לרוץ מעבר לאופק

האישה דקתיגו ותכולת-העניינים משכה את תשומת-ליבם של הספורטאים, שבאו מכל רחבי-התבל להשתתף במאראתון ה-31, כנירת, שנערך לפני שבועיים. בחניון עין-גב, שם התגוררו הרוצים לפני המירוץ, היא קשרה בקלות שיחה עם עמיתיה.

לסלי וודסון, רווקה לונדונית בת 33, פיסיוטרפיסטית במקצועה, התגלתה כי ספורטאית יוצאת-דופן. בגיל 10 היא נהגה לתחר בריצות למרחקים של 1500 מטרים ו-5000 מטרים. בגיל 27 היא החליטה שמרחקים אלה קצרים מדי לטעמה. היא עברה למירוץ-מאראתון (42 קילומטרים),

בשני המיקצועות האחרונים היא מחזיקה היום בתוצאה הטובה בעולם, ולמי שחושד בה שהיא היחידה הרצה למרחקים כאלה, צפויה הפתעה — בתחרות שנערכה באפריל '81 בפלורידה לקחו חלק 3000 רצות. את 83 הקילומטרים רצה לסלי וודסון בזמן של שש שעות, שתי דקות ו-37 שניות. את 100 הקילומטרים היא עוברת בזמן של שמונת שעות ו-15 דקות.

לעכוף את המפסול שוב. במאראתון תוך הכינרת לנשים סיימה לסלי רק במקום השלישי. את המקום הראשון תפסה חברתה, ג'וליאן דרייק, 26, טכנאית-מעבדה בבית-ספר.

"לא התאמצתי כל-כך," אמרה לסלי אחרי שעברה את קו-הגמר, "משום שי הפריע לי החום. אבל בעזרת מעט מאמץ אני יכולה לעבור את המסלול שוב, ואולי אפילו יותר." כמה יותר? "איני יודעת. העיקר שיהיה מעבר לקו-האופק."